

José Kuijpers (links), Dragan Bakema en Sophie van Winden. FOTO HUMMELINCK STUURMAN

‘Zout op mijn huid’ zindert op het toneel

THEATER

Zout op mijn huid
Hummelinck Stuurman

★★★★★

Hij had een zeemansgraf moeten hebben, niet in een familiegraf worden bijgezet, mijmert de vrouw. Als geheime minnares had ze die invloed niet. Had ze er nooit aan moeten beginnen? Te laat, weet ze, als ze haar jongere ik en zeeman Gauvain in elkaars eerste kus ziet klimmen.

‘Zout op mijn huid’ is een raamvertelling over de levenslange *liaison* tussen twee mensen van totaal verschillende komaf. Hij een eenvoudige Bretonse visser, zij een succesvolle intellectueel uit de Parijse avant-garde. Beiden getrouwd in eigen kring, maar aan elkaar geklonken door een onontkoombaar lijfelijke aantrekkingskracht.

Door de expliciete seksualiteit en vooral de omkering van rollen – de vrouw die vrije liefde verkiest – werd de roman ‘Zout op mijn huid’ (‘Les Vaisseaux du coeur’, 1988) van de Franse feministe Benoîte Groult (1920) destijds een regelrechte bestseller. Wel wat tuttig in het almaar verwijzen naar de aculturele lompheid van Gauvain. En al te elitair romantisch in het gemak van rendez-vous waar ook ter wereld.

Wat een verrassing is dan een toneelbewerking die zich van zulke romantiek en zulk dedain onthoudt en toch de essentie raakt van een gepassioneerde liefde ondanks, of misschien juist dankzij de sociale kloof. Het is de gekozen vorm, die voor een extra gevoelige dimensie zorgt.

Door de oudere vrouw (José Kuijpers) terug te laten blikken hangt er al een zweem van weemoed over de liefdesaffaire. Maar ook maait deze even later kordaat alle caféstoelen omver als voorspel tot een onbeschaamd woeste vrijpartij van het jonge stel. Zo ontstaat een zinderende symbiose van melancholie en

lust, die fysieke begeerte boven zichzelf uit-tilt.

Dit ‘Zout op mijn huid’ is elke gemakzuchtige boekbewerking ver voorbij. Staan er in het origineel amper dialogen, toneelschrijfster Heleen Verburg en regisseuse Mirjam Koen geven de personages taal, die niet het onderscheid, maar hun eigenheid onderstreept. Niet het superieure van George (Sophie van Winden), zoals bij Groult, maar het ambachtelijke bijvoorbeeld van Gauvain (Dragan Bakema) in geestige vergelijkingen van liefde met paling of tonijn.

Overrompend is hoe subtiel alle drie de acteurs de voortdurend onderlinge erotische spanning vorm geven. Mede dankzij de sublieme regie van Koen, die naadloos illusie, realiteit of telefoongesprek verbindt, maar ook beeldvorming over kunst en echt via een schilderij van Courbet. Vooral door de oudere en jonge George allengs met elkaar te laten vergroeien, laat Koen de hunkering tot in de zaal doortrillen.

HANNY ALKEMA

Tot en met 16-5 te zien in theaters in Nederland. Kijk voor meer informatie op www.toptheaterofwww.hummelinckstuurman.nl

De acteurs geven de onderlinge erotische spanning subtiel vorm, de hunkering trilt door tot in de zaal